

wanarauf ajas wennapöegade talus oma elopäitwi õhtule, ehk ta küll peremeestele midagi foormat sellega ei teinud. Tema oli eneselle nooremal põl-  
wel osawa seppise tööga kaunist wana wanapäawade tugiks koto kogunud, mis Käljomäe herra käes intressi peal seisis. Käspär oli wana poisimees, ei tarwitunud wiina ega tubakat, ja oli onnetegi üle wiiskümme aastad lõetsu tule palawal raskest tööd tehes terweks jäänud, ja näitas praego weel wanal eal enam teha tugewust, kui mitto wiinanõtjad wiekümne aasta wanusel. Laaneoro küla rahwas arwas Käspäri wäga ihnuseks ja põhjato rikaks, jah, mõningad ütlesid temal sala rahakandjad ja muud nägemata abimehed olewad, kes aeg aealt wanarauga kufrule lisa töiwad. Aga sala raha-  
kandja jut oli niisama wale, kui wanakese ihnus ja põhjato rikus. Tema rikuse põhja wõime meie tõt mõõda äraseletada, kuidas asi pärast Käspäri surma awalikuks ilmus, kus wiis-sada-seitssekümme rubla hõbedat wenna pöegade lastele päranduseks jäi. Wana õnnis kirjõpetaja, kes Käspäri palwe peale tema wiimsed tahtmised üleskirjutanud, on meile seda raha lugu ise äraseletanud. Lugejad wõiwad hõlpsalt mõelda, et wana Käspäri arwatut rikus Hiio-pere tütride hinda kessilaste filmas kaswatas.

Sel aeal, kellest meie jutustame ja mis mõne aasta enne Käspäri surma ulatab, oli Laaneoro nooremal rahwal wiis sügisel ja talwel paarforda nädalas Hiio-talus widewikul käia; wana Käspär

oli wäga osaw jutumees ja teadis paljo kentsakaid elojuhumisi teistele wasta. Tütarlapsed wõtsid kodunt lõngakedrad ehk sukawardad kaasa, noored mehed muud pisolesed näputööd, et kedagi asjata oma aega ei wiitnud, kui wanarauga jut pikemale kestis kui widewik. Ehk küll Laaneorus kolm wai neli rikad perepöead Hiio tütarlaste ümber libitsefid, siiski wõis üks tähälpanija inimene tütarlaste kombetest selgeste näha: et rikad poisid nende meeles paljo ei maksnud. Mõned külanaised arwasid — kas umbes wai tõt mõõda? ei tea meie mitte — et Kadaka Saani, ühe lehma wabandiko pöead ja mõlemad sulased, tütarlaste armolesed pidid olema. Kes jõuab noore tütarlapse südame põhja waadata! — Meie ei taha nii õrnaid asju Kalendri-lugeja ette tua, waid siin katsuda, nii pikalt kui jõud ulatab, ühe Hiio-talo widewiko kaju paberi lehtede peäle kinnitada. Ja kui jutule hiilgawaid kaste jälgi sugugi nähtawale ei peaks jääma, siis ei tohi seda widewikopidajatele ega wana jutumehele süüks mõista, waid langeb süü üksi kirjutojale, kelle õpimata käsi kenama tolmo diete pealt maaha puistas. — Meie päitwil weetakse igalt poolt rohkest wõera-  
maade kirjakaupa turule, mis läbi oma kohaga hoopis ärawõerdume, kui filmad alati üle piire sirtu-  
tame, ja ial meie küla waino muro haljendust, ehk meie leppiko õöpika laulo enam tähele ei pane. Urjo aawikud, Lääne leppikud ja Wiio männikud kaswawad kõik weel wanaaegsel ilul: mis pärast